

Esinäytös Jaettu kahtia 247:s kierto Murtumisen jälkeen Ilmassa leijui tuhkaa. Tuhkaa ja kyteviä kekäleitä, joita tuuli lennätteli pitkin laaksoa. Palavien puiden savut pyörteilivät ilmassa ja maa oli kuin arpeutunut palojäljistä. Yö oli laskeutumassa ja taivas roikkui osin mustana, osin hurmeisen punaisena laakson yllä. Aivan kuin taivaankansi olisi ollut tullessa. Kaksi kuuta, Ilynár, särkyneenä sinivihreiden sirpaleiden ympäröimänä, Aeminás keltaisena ja täytenä, yrittivät loistaa valoansa repeilevän pilvipeitteen alta lukemattomien tähtien kanssa. Vaelian pyyhki hikeä vasyneiltä, kalpeilta kasvoiltaan, maalaten kasvonsa verisellä kämmenellään groteskiin sotamaalaukseen. Runneltu ja osittain mustunut haarniska painoi hänen kylkiluitaan, tehden hengittämisestä vaikeaa. "Hulluutta...", Vaelian mutisi itsekseen. "Olet hylännyt minut... Meidät..." Läpi vaaleiden, takkuisten hiuksien, terävät siniset silmät tutkivat laaksoa ja siellä makaavia elottomia hahmoja ja Vaelian päästi hiljaisen huokauksen. "Kulkekaa rauhassa... Ajan tuhkaan kadonneet..." Hän päästeli irti haarniskansa remmit helpottaen oloaan ja antoi sen pudota maahan kolahduksen saattamana. Vaelian käänsi katseensa jaloissaan makaavaan mustuneeseen ruumiiseen ja miekkaansa, joka oli työntynyt hänen lävitse. Miekan terä savusi, hohtaen kirkkaana, kuin se olisi ollut sulaa terästä, niin kuuma, että ilma väreili sen ympärillä. "Herrani!", kuului jostakin. Kuin kaiku kaukaa menneisyydestä Vaelian ajatteli. "Herrani! Vaelian!", kuului uudelleen hänen takaansa voimakkaammin. Hän kääntyi tarttuen miekkaansa koristeltuun kahvaan ja vetäisi sen irti, läpi palaneen ruumiin, räjäyttäen sen hienoksi tuhaksi. Terästä kuului valittava sihahdus, kuin karaistessa, hänen työntäessään sen takaisin huotraansa ja teräntaika sammui. "Ylikomentaja Carthan.", Vaelian nyökkäsi. Carthan riisui kypäränsä, asetti sen kainaloonsa ja tervehti takaisin nostaen nyrkkinsä rinnalleen ja kumarsi kevyesti. Vaelian tutki ystävänsä arpeutuneita kasvoja, harmaantuvaa parransänkeä ja hiuksia, jotka antoivat hänelle arvokkaan, kokeneen olemuksen. "170 kiertoa ja näytät kuin olisit syntynyt 50 kiertoa sitten." "Sinun ei tarvitse olla niin muodollinen Carthan.", hän sanoi hymyillen, "Sinä olet ystäväni monien kiertojen takaa." "Sinä olet pian kuninkaamme.", kuului kumiseva vastaus. "Kuningas...", Vaelian sanoi kuin sana olisi ollut myrkyä. "Kuningas jakautuneelle kansalle. Kansalle joka tuhoaa itse itsensä." Hän kääntyi takaisin katsomaan alapuolella avautuvaa taistelutannerta, kekäleitä, jotka tanssivat kuin tulikärpäset yössä. Carthan empi hetken ja käveli Vaelianin rinnalle. "Vaer Cerethissä kaikki odottavat paluutasi, sinun kruunaamistasi. Kansa on sinun puolellasi. Korkeat Kastit ovat sinun puolellasi. Minä olen sinun puolellasi." Vaelian käänsi päänsä komentajaansa ja yritti vastata hänen teräksenharmaaseen katseeseen, luovuttaen. "Isäni hulluus... Pakkomielle jumaluuteen on ajanut meidät sisällissotaan." Äänessä oli kärsimystä ja häivähdys vihaa. "Sinun veljesi on tuolla, valmiina nousemaan sinua vastaan... Hulluutta." Vaelian pudisti päätään ja laski katseensa maahan. "Hän valitsi puolensa!", Carthan sanoi ärtyneenä. "Me tulemme murskaamaan heidät! Miestemme moraali on alhaalla, mutta he seuraavat sinua loppuun asti." Vaelian nosti mietteliäänä katseensa laakson perälle, jossa korkeiden vuorten tummat siluetit peittivät horisontin. "Herätä Aurasi." Carthan katsoi ihmetellen Vaeliania, mutta sulki sitten silmänsä ja lausui yhden äänettömän sanan. Ilma hänen ympärillään lämpeni, muuttui painostavaksi ja Carthan avasi silmänsä. Ne hehkuivat kirkkaana, säteillen hopeista valoa. Hän katseli uusin silmin laaksoa, nähden taikuuden rippeet, jotka olivat kuolemassa hiljalleen pois. Maailma näytti hyvin erilaiselta, kauniilta Auran läpi katsottuna, mutta yhden vuoren laella odotti näky, joka salpasi hänen hengityksensä. "Valon Pilarit!" Ne kohosivat kirkkaina valoina kohti taivasta lävistäen pilvet, hävittäen kuiden ja tähtien loisteen. Jumalten veri. Carthan katsoi Vaeliania ja näki säkenöivän, ritisevän energian ystävänsä ympärillä, vaikka hänen Auransa ei ollut edes herätettyä. "Valtava voima! Ehkä voimakkain olento maailmassa Jumalten jälkeen,

mutta silti hän pelkää!” Hän antoi Auransa sammua. Hiki helmeili hänen kasvoillaan ja hengittäminen tuntui raskaalta. ”Vinyar on päässyt Ancárin temppeliin. Hän löytänyt Pilarit ja on hetki hetkeltä lähempänä Jumalten salaisuuksia.” Vaelian sylkäisi. Carthan katsoi ystävänsä kapeita, kalpeita kasvoja. ”Ceranán avulla me lyömme isäsi, ja Pilareiden voimat ovat turvassa. Teräsmaagimme ovat valmiina...” Vaelianin kylmä katse katkaisi hänen lauseensa kesken. ”Cerana on hylännyt meidät.” Carthania kylmäsi. ”Jumaliin ei ole luottamista!”, hän tuhahti. ”Se kaksinaamainen lehmä...” Vaelian astui aivan Carthanin eteen, tuoden kasvonsa hänen kasvojensa eteen sähisten, ”SINÄ ET PILKKAA HÄNTÄ MINUN KUULLENI!” ”Mutta...” ”Et pilkkaa!” Carthan laski nöyränä päänsä. ”Anteeksi Herrani. Olin asiaton.” Hän nosti päänsä ja katsoi ystävänsä suoraan silmiin. ”Mutta sinä olet hänen valittunsa! Valon Airut!” Vaelianin kasvoilla oli lukematon, kivettynyt ilme. ”Cerana pelkää... Jumalat pelkäävät... Emme voi viivytellä enää.” Carthan tunsu voimattomuutta. ”Valon Pilarit... Cerana...? Valon Jumalatar on hylännyt meidät. Mitä toivoa meillä on?” Hän kokosi itsensä ja painoi syrjään epätoivonsa. ”Käskynne, Herrani?” Vaelian katsoi syvälle ystävänsä harmaisiin silmiin ja hymyili surullisesti. ”Sinä otat puolet joukoista, kolmekymmentä teräsmaagia, mukaanlukien poikasi, ja palaat Vaer Cerethiin.” Carthanin leveät hartiat romahtivat. ”Mutta herrani! Sinulle jää vain kaksikymmentä teräsmaagia ja 2000 sotilasta! Ceranan lähdettyä et voi Kanavoida hänen voimaansa! Et yhdenkään jumalan voimia!” Hän pudisteli päätään epäuskoisena, miltei vihaisena. ”Sinulla ei ole mitään mahdollisuutta! Sehän on teurastus... Itsemurha.” Vaelianin ilme oli tuskan piinama. ”Luuletko, etten tiedä sitä! Mutta en uhraa enempää henkiä kuin on tarpeen. Perintömme täytyy elää.” ”Tarpeen?” Carthanin silmät suurenivat ymmärtäessään herransa sanat ja pelko varjosti ääntä. ”Sinä aiot Lainata! Etkö mieti seurauksia? Toinen murtuminen? Tuhansien viattomien veri, sinun käsissäsi! Jumalat eivät lainaa voimaansa ilmaiseksi!” Vaelianin kasvot vääntyivät vihasta. ”Olisiko parempi, että isäni nousee jumaluuteen! Polttaa maailman! Luuletko, että hän miettii seurauksia teoilleen! Katso tuonne alas mitä Vinyar on saanut aikaan? KATSO! Carthan käänsi katseensa vastahakoisesti alapuolella olevaan laaksoon, siellä makaaviin elottomiin hahmoihin ja ymmärsi mitä hänen ystävänsä täytyy tehdä. ”Tämä päättyy tänään!” ”Kyllä, herrani!” Vaelian katsoi Carthania päättäväisenä, ojensi kaksi kirjettä, pienen puisen rasian ja tarttui häntä olkapäästä. ”Perintömme täytyy elää...” Carthan vastasi katseeseen, teki kunniaa ja marssi pois. ”Hyvästi, ystäväni.” Vaelian katsoi Carthanin järkälemäistä selkää ja kuiskasi, ”Hyvästi, ystäväni. Hyvästi.”